

Bayer Zsolt: Egyszer voltunk angyalok

2016 január 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Közeledett már a karácsony, lassan, feltartóztathatatlanul, mint a napfelkelte, a fény, amit karácsony el?tt ünnepelt az ?si, nálunk többet tudó, de sokkal kevesebbet okostelefonáló emberiség.

Közeledett a karácsony, és mi Chilében voltunk, Santiagóban. Filmsorozatot forgattunk Peruról és Chilér?l, és

Punta Arenasban megismerkedtünk az ottani tiszteletbeli magyar konzullal, Luchóval.

Lucho orvos. Pinochet el?l Magyarországra menekült, nálunk töltött úgy tizenhat évet, ha jól emlékszem, aztán magyar feleségével együtt amint lehetett, hazatelepült Chilébe. Mondta is az asszonynak, még idehaza, Budapesten, „azt tudnod kell, hogy én az els? adandó alkalommal haza fogok menni”. Az asszony pedig tudomásul vette. Mert ilyenek az asszonyok, ha szeretnek.

Luchónak több chilei kollégája volt akkor itt, minálunk, mert sok chilei menekült el Pinochet el?l.

Az egyik, egy doktorn? most Santiagóban él, és Lucho, aki szívén viselte stábunk sorsát, mint minden magyar sorsát, aki elvet?dik arrafelé, a világ vége t?szomszédságába, szóval Lucho jelezte a doktorn?nek, hogy ha Santiagóba érünk, hívjon meg bennünket egy ebédre.
Így is lett.

És megérkeztünk egy vasárnap délben, karácsony közeledtével Santiago jobb negyedébe, egy társasház sokadik emeletére egy afféle klasszikus vasárnapi ebédre. Ahol összegy?lt a doktorn? családja, és a férje családja, köztük a férj édesanyja, igazi nagyasszony, s er?sen úgy t?nt, hogy valójában matriarchátus kell?s közepébe csöppentünk. A doktorn?vel magyarul társalogtunk, a többiekkel angolul, jómagam külön élveztem a nagyasszonnyal való csevegést, különösen, amikor színházról és Párizsról esett szó.

Nem tudtam ezt pontosan megállapítani, de úgy t?nt, hogy míg a doktorn? egészen Magyarországig menekült Pinochet el?l, a férje és annak családja nem véletlenül nem menekült sehová. S ez az érzés külön pikantériát kölcsönzött az amúgy is er?sen f?szeres ebédnek.

A doktorn? – csakúgy, mint Lucho – elérzékenyülten, már-már könnyezve beszélt Magyarországról, s arról, hogyan fogadtuk ?ket, amikor megérkeztek. Jóles? érzés volt ezt hallani olyan nagyon messzire otthontól, karácsony közeledvén, és amúgy is már honvágytól gyötörten. Jó volt, és büszkeség volt – s ez nagyon elég tud lenni Santiagóban ám olyankor, amikor az ember már leginkább idehaza lenne mégis. A társalgás végén a doktorn? férje még megemlítette, hogy nem messze t?lük, talán két sarokra él egy öreg magyar. Ezt nyugtáztuk. És nem nagyon érdekelt minket a téma.

Ebéd és a konyak után a doktorn? felajánlotta, hogy elvisznek bennünket egy kis városnézésre.
Körbejártuk a gazdag negyedet, felmentünk a „Rózsadombra” is körülnézni, megvizsgáltuk az alant elterül? várost, és elindultunk hazafelé. Úgy két sarokra lehettünk a doktorn?ékt?l, amikor a férje izgatottan oldalra mutatott: – Ott, ott az öreg magyar! Kint van éppen, leveg?zik. Gyertek, köszönünk neki!

Ha az ember már két hónapja odakint van, és pár nap múlva repül haza, és fáradt, akkor – mi tagadás – nem olyan nagyon örül az ilyesminek. Meg aztán amúgy is zárkózottak lettünk, olyan szociopatafélék vagy mik, hiá-ba, így jár az ember, ha egyszer csak hét és fél milliárd másik emberrel kell osztoznia ezen a bolygón.

Úgyhogy nem ragadt át ránk a lelkesedés, de azért – mi mást tehettünk volna? – mentünk az öreg felé.

Az öreg tolószékben ült, a lánya állt mögötte. A lánya, aki már odakint született, és egy szót sem beszélt magyarul, és hatvan év körül járt.

Az öreg pedig kilencven körül.

Házigazdánk spanyolul elmondta hamar, kik vagyunk és honnan vagyunk, mi pedig illend?en köszöntünk, magyarul az öregnek, és nyújtottuk a kezünket is.

– Jó napot kívánok…
– Jó napot… – viszonozta a köszönést az öreg, és hangja már alig hallatszott.

Az ilyen alkalmakkor beálló csönd el?l muszáj valahogy elmenekülni, és a legjobb menekülés a kérdésfeltevés.

– Mikor jött el otthonról, bátyám?

Hosszú, nagyon hosszú szünet után érkezett felelet:

- Nem tudom…
Soha, talán még soha életemben nem jöttem ennyire zavarba egy „nem tudomtól”.

– És miért jött el?

– Nem tudom…

A lánya szólt közbe ekkor:

– Már nem emlékszik semmire…

Nem kérdeztünk többet. Az öreg is mintha elt?nt volna a tolószék mélyén, és olyan messzeségbe nézett, ahová már nem követhette senki sem.

Még pár perc kínos társalgás után elköszöntünk, a lány pedig szeretettel, kedvesen fordult apjához:

– Gyere papa, bemegyünk…

És nekiállt visszatolni a házba az öreget.

Mi is elindultunk vissza, az autó felé, de alig tettünk pár lépést, amikor egy hang megállított…
– Várj, hadd nézzem még ?ket!

Az öreg határozott, ellentmondást nem t?r?, éles hangon szólt rá a lányára magyarul, és a lány nem értette, de megértette azonnal. Mert megállt, és visszafordította a tolószéket felénk.

És az öregember tekintete belénk fúródott. Összeroskadva ült, de a szeme megfényesedett. És le nem vette rólunk egy pillanatra sem. Egy ilyen tekintetnek pedig nem lehet hátat fordítani. Úgyhogy hátráltunk, és egyre szomorúbban integettünk.

És az öreg csak nézett. Búcsúzott. Mindent?l. És otthon járt, bárhol is volt az az otthon valamikor.

Sokáig nem fogtam fel, mi is történt valójában. Talán csak most, egy évvel kés?bb, újra karácsonyt várva értem fel ésszel, mit is jelentett valójában az a „hadd nézzem még ?ket!”

Azt jelentette, hogy egyszer, egyetlenegyszer életünkben karácsonyi angyalok voltunk.

Pedig nem érdemeltük meg. De az öreg, ott, Santiagóban, legalább ? megérdemelte…

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló